

Sindikati javnih i državnih službi

Carinski sindikat Hrvatske
Hrvatski liječnički sindikat
Hrvatski sindikat djelatnika u kulturi
Nezavisni sindikat djelatnika MUP-a
Nezavisni sindikat zaposlenih u hrvatskom zdravstvenom osiguranju
Nezavisni sindikat zaposlenih u srednjim školama Hrvatske
Nezavisni sindikat znanosti i visokog obrazovanja
Radnički sindikat HZMO
Sindikat državnih i lokalnih službenika i namještenika Republike Hrvatske
Sindikat hrvatskih učitelja
Sindikat zaposlenika u djelatnosti socijalne skrbi Hrvatske

dana 29. studenoga 2013. godine upućuju

ZAJEDNIČKU IZJAVU

u svezi s izradom i donošenjem Zakona o plaćama u javnom sektoru

Sindikati pozdravljaju namjeru Vlade RH da u suradnji sa sindikatima javnih i državnih službi izradi prijedlog Zakona o plaćama u javnom sektoru, kojim bi se plaće zaposlenih u javnim i državnim službama uredile sukladno načelu jednake plaće za jednaki rad.

Međutim, nezadovoljni smo kvalitetom, tijekom i načinom provedbe konzultacija o krucijalnom Zakonu koji uređuje plaće oko 240.000 zaposlenih u Republici Hrvatskoj, te s time u svezi tražimo da se u daljnjem, vjerujemo i dalje zajedničkom radu, izrada Zakona temelji na sljedećim načelima:

1. Javnog interesa, odnosno uloge koju u modernom demokratskom društvu, a posebice u vrijeme krize postojećeg modela tržišnog gospodarstva, javne i državne službe i usluge koje pružaju imaju kao instrument socijalne države, odnosno prepreka daljnjem osiromašenju građana;
2. Sustavnosti i sveobuhvatnosti reforme javnog sektora, koja se očituje u poštivanju hijerarhijske razine propisa na način da se provedbenim propisom, što zakon o plaćama jest, ne prejudiciraju pitanja koja prvo treba urediti propisima više razine kojima se uređuje sustav državnih i javnih službi, te potrebi paralelnog i usklađenog donošenja svih potrebnih propisa (zakona, uredbi i drugih podzakonskih akata, kolektivnih ugovora i sporazuma), jer se jedino tako mogu sagledati učinci novog sustava plaća, kako na razini državnog proračuna, tako i na razini pojedinačnih plaća;
3. Odgovornosti za posljedice koje po funkcioniranje javnih i državnih službi ima promjena platnog sustava, uvažavajući činjenicu da se reformski zahvati u Hrvatskoj na području javnog sektora uvijek donose pod pritiskom teške gospodarske situacije ili

međunarodnih institucija (MMF, SB, EU) i imperativom brzih i uglavnom političkih efekata, a zatim zanemaruju ili napuštaju kao neuspješni eksperiment prethodnih vlada i političkih opcija. Primjer takve reforme jest važeći Zakon o državnim službenicima iz 2005. godine, sukladno kojem se do danas, osam godina kasnije, nije donio odgovarajući zakon o plaćama državnih službenika. Umjesto toga, prijedlogom Zakona o plaćama u javnom sektoru mijenja se sadržaj i koncepcija Zakona o državnim službenicima;

4. Svrhovitosti promjene platnog sustava, budući da predloženi sustav „platnih razreda“ u stvarnosti predstavlja tek modificiranu verziju postojećeg sustava koeficijenata i uvažavajući činjenicu da za „uvođenje reda“ u sustav plaća treba samo poštovati postojeće zakone i propise, a nered i odstupanja su najveći upravo u onim dijelovima javnog sektora u kojem poslodavci sami uređuju plaće;

5. Transparentnosti, kroz formiranje međuresorne radne skupine za izradu Zakona u koju će se uključiti i predstavnici socijalnih partnera s jasno definiranim ciljevima i vremenskim okvirom za izradu nacrtu zakonskog prijedloga. Dobra je praksa svih velikih reformskih projekata, u koje zasigurno spada i donošenje jedinstvenog zakona o plaćama u javnom sektoru, imenovanje nositelja i izvršitelja projekta, kao i razina na kojima će se o njemu raspraviti prije upućivanja u proceduru donošenja;

6. Očuvanja razine individualnih plaća kao preduvjeta za osiguranje kvalitetnog i učinkovitog rada zaposlenih u javnim i državnim službama;

7. Vrednovanja individualnog doprinosa zaposlenika kroz objektivni i provjerljivi postupak promicanja, napredovanja i nagrađivanja, na način kojim će se odgovarajuće vrednovati akumulirano znanje i iskustvo u službi, kvaliteta rada i učinkovitost svakog zaposlenika, a plaća definirati kao zbroj stečenih (verificiranih) i privremenih veličina, koji ovise o trenutnim okolnostima;

8. Uvažavanja stečevina kolektivnog pregovaranja, kao pretpostavke za dugoročno održivu suradnju socijalnih partnera, a posebice sporazuma o osnovici za plaće zaključenih na razini javnih i državnih službi, kojima je dugoročno regulirano pitanje mogućeg rasta i pada osnovice u uvjetima gospodarskog rasta i krize;

9. Neprihvatljivosti sužavanja prostora kolektivnog pregovaranja po načelu „što nije propisano zakonom ne može biti predmet pregovora“, odnosno ako i jest ne može se primjenjivati, jer je kolektivno pregovaranje dosad najviši demokratski standard sporazumijevanja i dogovaranja na području radnih odnosa.

Sindikati javnih i državnih službi spremni su, u slučaju postizanja dogovora oko gore navedenih načela, nastaviti zajednički rad na izradi Zakona o plaćama u javnom sektoru kao i svih drugih propisa kojima se uređuje zakonodavni okvir javnog sektora i tako preuzeti svoj dio odgovornosti za podizanje razine kvalitete rada i učinkovitosti javnog sektora.